

Dan kada je i nebo plakalo!

Piše: Martina Ninković

Bio je to 13. lipnja 82.g., dan našeg planiranog posjeta veličanstvenoj kraljici Hrvatskog zagorja-Ivančici.

Mnogi su sigurno već zaboravili na taj dan, ali na mene je ostavio poseban utisak zbog doživljaja koji ću ispričati u ovoj maloj humoreski.

Već na samom izlasku iz autobusa u Prigorcu nebo nije obećavalo ništa dobra. Oblaci teški, crni kao aveti, a pod oblacima i u oblacima stoji gluhonjema Ivančica. Malo nade ipak postoji jer pri usponu do Konja /839 m/ oblaci su se počeli trgati, a između njih željno sunce proviruje i daje nam podstreka da u toj vražjoj strmini ne pokleknemo i ne vratimo se neobavljena posla. Na žalost to oduševljenje nije potrajalo dugo. Što smo se više penjali magla i sivi oblaci zatvoriše nam vidik kao u nekom rovu. Još koji korak i počne polako da sipi. Jedina nada je bila bliski planinarski dom. Sipa! Od doma ništa, tek je u izgradnji. Pod kišnim nebom ručamo iz naprtnjače uz blagi okus nebeske mineralke. Uz tako negostoljubivi prijem nije bilo druge nego da slavnoj dami Ivančici okrenemo leđa, uz obećanje da ćemo joj opet doći, s tim da se pokaže u drugom, ružičastijem svijetlu.

Oblaci se spustiše još niže, praskaju u daljini gromovi, otvoriše se nebesa. Kiša udara, udara. Mislim si "priroda majko kako je tužno gledati tako tmurno nebo". Ne pomaže nikakvo obrambeno sredstvo. Nebo je počelo da plače. U toj zbrci cijepa se grupa. Ostajem s parom Lozej. Drito sijećemo kroz teško prohodnu strmu prašumu. Vegetacija je toliko bujna da nas visoka paprat i grmlje tuširaju sa svih strana. Anđelko u svojoj žutoj šišmiš kabanici juri kao ofuren ispred mene, a Kata u istoj takvoj obleki izma mene. Ne želim ga izgubiti iz vida, jer ako ostanem sama u ovoj gustoj paprati i magli neću lako izaći na svijetlo dana. U toj ludoj trci od gromova, magle i kiše kod prelaza jednog potoka koji šumi kao slapovi Nijagare i kao bez glave juri svojoj matici, stanem na jedan kamen, koji se izmače ispod noge, kao da ga je magnet privukao i što bi se moglo desiti nego TRES do pola pasa u vođu. Ne mari. Strast za osvajanjem planina ništa ne može smesti. Vidijevši kako se borim s vodenom stihijom Kata usplahireno zove Anđela, ali od Anđela ni korova. Odlepršao je u svojoj šišmiš kabanici. Snagom volje se izvučem i nastavim put. Ali kako zlo nikada ne dolazi samo tako i sada nakon proboja prašume, u očekivanju ljepšeg terena, dočeka na raskvašeni blatni zagorski put, kao da se sva gradska kanalizacija izlila na njega. Noge nekontrolirano plešu po njemu, otežale su kao olovo. Put se otegao u beskonačnost. Totalno mokra od glave do pete, kad sam u daljini ugledala naš autobus mislila sam da je to fatemorgana. Ne, stvarnost je, jer nam se približavala druga grupa i zajednički smo nastavili put do Beleca.

U Zlataru odmor. Svi izlaze da okvase grlo, ali ja ostajem priljepljena na sjedalu kao muha na lijepku. Nitko ne zna za moju muku osim Kate, ali ona mudro šuti. Presvući suho ništa nemam, odjeća u rancu se natopila kao spužva. Željno očekujem povratak kući da se otarasim tog neprijatnog tereta, koji me kiseli puna četiri sata. Stigavši kući sama sebi kažem: nećeš se lako izvući od upale pluća! Na svu moju sreću ni kihnula nisam.

I Pravo "zagorsko gostoprimstvo" dočekalo nas je tom prilikom na vrhu Ivančice-predma smo najavljeni nismo se mogli smjestiti pod krovom doma u rekonstrukciji, a žig je pored domara i ostalih članova bio na čuvanju u Ivancu. /prim.urednika/